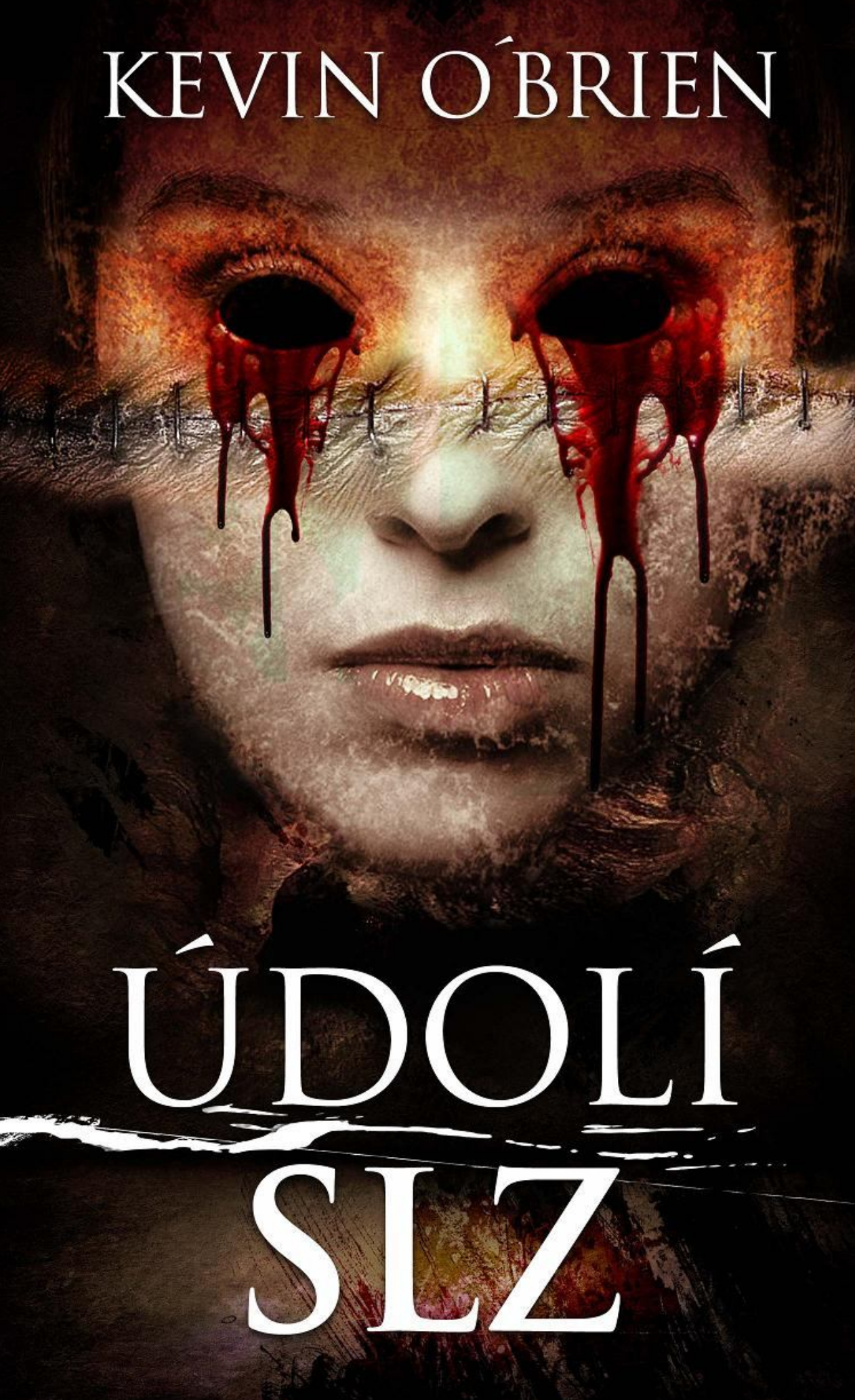

KEVIN Ó'BRIEN

ÚDOLÍ
SLZ

ÚVOD

V duchu se ubezpečovala, že tohle už bude naposledy. Pokud to dnes zvládne uzavřít, je nanejvýš pravděpodobné, že na to nikdy nikdo nepřijde.

Dorothy seděla za volantem svého BMW a pozorně sledovala točitou silnici před sebou. Stmívalo se, takže před chvílí musela zapnout světla. Cesta byla opravdu hezká, vedla přes několik venkovských městeček, farem a pak lesem. Teď už ji znala dost dobře. Dvouproutá silnice se po pár mílích narovná a ona dojede do malého městečka Worley. U silnice bude stát obchod se smíšeným zbožím Worleyho dobroty & nářadíčko – a vedle něj motel.

Od poslední schůzky si nechala ostříhat vlasy a trochu jí prošedivěly. Nosila je teď krátké s ofinou přičísnutou na stranu, takový seriózní účes. Prohlásil, že se mu její hnědé vlasy líbí dlouhé a rozpuštěné. Možná bude zklamaný. Smůla pro něj. Třeba mu to ten rozchod trochu usnadní, napadlo ji.

Ve skutečnosti si Dorothy nemohla pomoci, aby se dnes večer nesnažila vypadat co nejlépe. Na uších se jí houpaly oblíbené zlaté náušnice s perlou a oblékla si hedvábnou růžovou blůzku, o které řekl, že v ní vypadá sexy. Byla čtyřicetiletá matka dvou dětí a on říkal, že je sexy! Žádné překvapení, že pro ni nebylo nijak snadné ho opustit.

Ale šlo ještě o víc než jen o lichotky a fyzickou přitažlivost. Byli spolu navzájem propojení. Oba se kvůli práci vzdali tolika věcí a na ramenou nesli obrovskou odpovědnost. Ve svých profesích byli pod

přísným dohledem a museli sloužit jako příklady morálky. Kdyby někdo zjistil, že jsou milenci, jejich životy by to zničilo. Zatím byli šťastní. Nemohla si ale dovolit své štěstí příliš pokoušet.

S pohledem upřeným daleko před sebe projela další zatáčkou. Cítila, jak má stažený žaludek. Takové potajmu ukradené odpoledne v ní vždycky probouzelo úzkost a nervozitu. Nikdy by mu to nepřiznala, ale někdy jí naháněl strach. Možná to byla součást toho vzrušení.

Před sebou mezi dvěma domy ve stylu ranče po straně vesnické silnice spatřila vysoko zavěšený žlutý vývěsní štít Co-Zee Motor Inn. Správa ho ještě pořád nenechala opravit.

NÍZKÁ SA BA ZA HODINU NA PO OJI HORKÁ KOUPEL A BEZ LA NÉ SLEDOVÁNÍ FILMŮ PRO DOSPĚLÉ

Občas si oba o „ojích“ a „bezlaném sledování filmů“ na pokoji zavtipkovali. Horkou koupel si dali – v oválné zapuštěné vaně s vířivkou pro dva v rohu pokoje – už několikrát.

Ona se na filmy pro dospělé dívat odmítala, protože v ní vzbuzovaly odpor. On tvrdil, že ho také nezajímají. Často se však stávalo, že když vešla dovnitř, našla ho přilepeného k televizi, ve které běžel jeden z těchhle sexy filmů. „Jen se tady pro tebe rozehřívám,“ vysvětloval jí pak.

Dorothy odbočila na motelové parkoviště. Co-Zee Motor Inn byla ošuntělá nízká budova o zhruba čtyřiceti pokojích uspořádaných v řadě za sebou. Od pohledu to byl hodinový hotel. Stál uprostřed pustiny a součástí lákadla byla i jeho izolovanost. Na parkovišti

stála vždycky spousta aut – a na dveřích visely cedulky NEVYRUŠOVAT.

Zaparkovala vzadu – na obvyklém místě, blízko jejich společného pokoje. Často ji přepadaly obavy, že si někdo jejího BMW všimne a podle značky se dopátrá až k ní. Byl to nejspíš nesmysl, ale přesto musela být hodně opatrná.

Dorothy nikdy nevkročila do vstupní haly Co-Zee Motor Innu z obavy, aby ji někdo nepoznal. Rezervaci a přihlášení vždycky zařídil on a pak na ni počkal na pokoji.

Všimla si jeho auta na parkovišti jen pár míst od svého.

Pořád měla stažený žaludek. Pokoušela se s ním rozejít už dřív – už několikrát. Ale on ji odejít nenechal. Kromě toho, bylo těžké opustit někoho, kdo ji tak miloval a potřeboval. Už během dne se rozhodla, že se spolu dnes milovat nebudou. Jen si promluví.

Ale teď, když byla tady, cítila, jak slábne. Chtěla být s ním alespoň ještě jednou.

Rozhlédla se po parkovišti a vystoupila z auta. Upravila si nový účes a jemně zaklepala na dveře pokoje číslo dvacet devět. Čekala.

Žádná odpověď.

Srdce jí poskočilo, ale nezpanikařila. Někdy si dával sprchu nebo si protahoval nohy – cesta sem byla dlouhá i pro něj. Pokud nemohl přijít ke dveřím, nechával klíč od pokoje na horním rámu dveří. Dorothy se postavila na špičky a zašátrala po klíči. Našla ho a dveře odemkla.

Rádio měl naladěné na stanici věnované starým hitům. Právě hráli *Ob-la-di, ob-la-da* od Beatles. Už se smrákalo a místnost se nořila do šera navzdory světlu, vycházejícímu z pootevřených dveří koupelny a z rozsvícené lampičky na nočním stolku. Nábytek byla laci-

ná napodobenina středomořského stylu ze šedesátých let. Tyrkysově hnědé závěsy ladily s přehozy na postelích a chlupatý hnědý koberec naprosto ideálně zakrýval propálené díry od cigaret a špínu.

Dorothy vstoupila do pokoje a zavřela za sebou dveře. Pohledem sklouzla na velký obal na oblečení položený vedle noh postele a na arzenál čisticích prostředků nastrkaných v umělohmotném kbelíku. Mr. Proper, gumové rukavice, houba a kartáč. Byla tam také krabice s velkými zesílenými pytli na odpadky.

Dorothy na chvíli napadlo, jestli tam ještě není uklízečka. Ale pak poznala jeho otevřenou látkovou brašnu ležící na posteli. „Haló?“ zavolala nervózně. „Je tu někdo?“

Nato spatřila jeho odraz v zrcadle v koupelně. Byl nahý a napůl skrytý za pootevřenými dveřmi. Mohla vidět jen část odrazu v zrcadle – ale zato jednu z těch nejlepších částí, jak mu často ráda říkávala. Měl neuvěřitelně pěkný zadek. Vypadalo to, že něco drží v ruce, ale nebyla schopná určit, co to je.

„Vyjdi ven, vyjdi ven, ať jsi, kde jsi,“ pronesla zvonivě a pomalu se blížila ke koupelně.

Dveře se pohnuly a zakryly jí výhled. „Co to tady provádíš?“ zeptala se.

„Ty máš ostříhaný vlasy,“ otočil se k ní.

„Co myslíš?“ hlesla.

„Víš, že je mám raději dlouhý.“

„Poslyš, co se děje?“ zeptala se. „Na co jsou tady všechny ty čisticí prostředky?“

„Sundej si blůzu,“ zašeptal. „Svlíkni si všechno.“

Dorothy zaváhala. „To – to se mi nelíbí. Co kdybys šel z té koupelny ven?“

„Ne, dokud si nesundáš všechno oblečení a nevlezeš si v pokoji do vany. Jsem nahej. No tak se uvolni.“

Váhavě položila kabelku na postel. Rozepnula si růžovou hedvábnou blůzu, ale když si ji svlékla, necítila se vůbec sexy. Vyzula si boty a stáhla sukni. Dál zírala na čisticí prostředky a ten cestovní obal na oblečení.

Stála vedle postele v podprsence, spodničce a punčochách. Jednu ruku si opřela v bok. „Dál už se nesvlíknu, dokud nevyjdeš ven a nevysvětlíš mi to,“ prohlásila rezolutně.

„Vlez si do vany,“ řekl. „A zavři oči.“

„To je šílený.“ S povzdechem přešla k zapuštěné vaně a opatrně do ní vlezla. „Není tu voda. Nechápu, o co jde?“

„Máš zavřené oči?“

Dorothy mžourala směrem ke koupelně. Jestli se na ni díval, nejspíš nedokázal poznat, že nemá oči zavřené docela. Otevřel dveře. Rozpoznala jeho siluetu.

„Mám je zavřené,“ zalhala a přitom sledovala, jak se k ní přibližuje. Byl skutečně nahý. Zdálo se, jako by držel v ruce nějaký meč. Ale to byl přece nesmysl. Její víčka sebou zacukala a na chvíli viděla jen tmou.

„A proč takhle hloupě stojím v prázdné vaně?“ zeptala se.

„Aby zachytila krev,“ vysvětlil.

Dorothy neměla čas otevřít oči – ani zakřičet.

Irene McShaneová ztratila knoflík z přední části svátečního tmavě modrého kabátu, který vždycky nosívala do kostela. Napadlo ji, jestli si toho při mši někdo všiml. Museli by s ní soucítit ještě víc – pokud je to vůbec možné. Chudák Irene McShaneová je tak rozrušená, že se stěží dokáže obléknout.

Ale Irene bylo dost jedno, co si lidé myslí. Seděla za volantem rodinného kombi a sledovala své dva vnuky utíkající deštěm ke vchodu. Dala jim klíče od domu a řekla, ať běží napřed. Potřebovala být chvíli sama.

Před bránou se tísnil dav reportérů schovaných pod deštníky. Policie je držela mimo vlastní pozemek – díkybohu –, ale zneklidňovala ji už samotná jejich přítomnost.

Přestože déšť bičoval přední sklo, Irene strnule zírala na dům v tudorovském stylu a nechala volně stékat slzy z očí. Nikdo to nemohl zahlédnout. Při vzpomínkové mši, sloužené za její pohřešovanou snachu, ona ani chlapci neuronili jedinou slzu. McShaneovi emoce projevovat navenek příliš neuměli. Posledních devadesát minut strávila tím, že se snažila působit co nejstojitěji jako patričně matriarchální figura kongregace svatého Matouše. Kolik mší budou ještě muset absolvovat, aby se pomodlili za bezpečný návrat její snachy? Kolikrát ještě bude muset ty nebohé chlapce obléknout a dovést je do kongregace svatého Matouše, kde každý ví, že její snacha je mrtvá?

Dnes objevili Dorothyino auto ve slepé uličce u opuštěné železniční trati v malém městečku Gold Bar ve státě Washington. BMW bylo celé odstrojené, všechna okénka rozbitá. Někdo ukradl i pneumatiky – společně se silniční značkou, rádio a CD přehrávač a dokonce i jedny dveře.

Téměř okamžitě začala policie prohledávat místní zátoky a okolní lesy, jestli náhodou neobjeví také tělo Dorothy McShaneové. Pohřešovala se už čtrnáct dní.

Zpráva o jejím zmizení se objevila na titulní stránce *Seattle Times*. Irenině snaše se totiž dostalo té cti, že byla zvolena nejmladší soudkyní ve státě Washington. To se stalo před šesti lety, když jí bylo čtyřiatřicet. Atraktivní vdova se dvěma dětmi zosobňovala vážnost a ctihodnost.

Její jurisdikcí a domovem bylo malé pobřežní město Anacortes, necelých sto padesát kilometrů severně od Seattlu. Dorothy se po smrti svého manžela na rakovi-

nu nikdy znovu nevdala. Irene se do domu nastěhovala, aby jí pomáhala s výchovou dětí – Michaela, nyní jedenáctiletého, a devítiletého Aarona. Snachu také doprovázela při různých veřejných vystoupeních. Dorothy byla chytrá, ale některé dovednosti související s mezilidskými vztahy jí chyběly. Irene žádné takové problémy neměla. V sedmdesáti letech byla stále pohledná, štíhlá se stříbřitě blond vlasy. Vyzařovala eleganci a šarm a lehce získávala na svou stranu ostatní. Hodně místních obyvatel soudilo, že zárukou Dorothyina znovuzvolení byla právě Irene McShaneová.

Byla také jedním z posledních lidí, kteří Dorothy viděli živou.

Před šestnácti dny jí Dorothy oznámila, že jede pracovně do Seattlu a přespí v hotelu Westin. Vždycky, když trávila noc mimo domov, zavolala k večeru chlapcům.

Tentokrát se ale neozvala. Ani se dalšího dne nevrátila. Když Irene do Westinu zatelefonovala, řekli jí, že Dorothy McShaneová se u nich vůbec neubytovala. Dokonce pro ni neměli ani žádnou rezervaci.

Irene počkala ještě den a pak to ohlásila policii. Tvrdila, že si nepamatuje, kde měla Dorothy v plánu v Seattlu přenocovat, jen se prostě domnívala, že to byl Westin. Nechtěla, aby se někdo dozvěděl, že ctihodná Dorothy McShaneová by mohla své tchyni prostě lhát.

Policie v očekávání zprávy od únosců nechala dům sledovat a napíchlá telefon. Ale nikdo je nikdy s žádostí o nějaké výkupné nekontaktoval. Prohledali její pracovny, doma i v budově okresního soudu, avšak přes veškeré úsilí nic užitečného nezjistili.

Irene se o tom policii nezmínila, ale několik týdnů před zmizením se Dorothy začala chovat dost nevyzpytatelně. Měla spoustu záhadných, na poslední chvíli se konajících „obchodních“ večeří a služebních cest.

Když se jí Irene zeptala, zda se s někým vídá, Dorothy se rozčílila a vehementně to popřela. Trochu příliš vehementně podle Irenina názoru.

Takže si nejdřív myslela, že snacha odjela z města s tajným milencem – ačkoli to se Dorothy příliš nepodobalo. Irene však tuhle teorii nemohla s nikým sdílet. Jen neustále ujišťovala sama sebe, že je snacha v pořádku. Ona by děti neopustila. Určitě se vrátí.

Dál si teď tuhle naději už chovat nemohla. Dnes našli její auto. Je mrtvá. A žádná z těch speciálních bohoslužeb a modliteb ji zpátky nepřivede.

Takže Irene plakala za volantem zaparkovaného kombi, zatímco déšť mu bubnoval na střechu. Po několika minutách si otřela oči a zhluboka se nadechla. Podívala se dolů na kabát a z místa, kde býval knoflík, vytáhla nit.

Její snacha měla v šicí dílničce plechovku od kávy, ve které schraňovala všechny možné upadlé a posbírané knoflíky. Nějaký z nich na kabát určitě padne. Takže teď měla poslání – sice nevýznamné, ale bylo to něco, na co se mohla zaměřit, něco, co mohla v tuhle chvíli dát do pořádku.

Když vešla do domu, zaslechla chlapce v obývacím pokoji u řvoucí televize. Setřásla dešťové kapky z kabátu a zamířila po schodišti nahoru.

Dorothyin šicí koutek byl na konci chodby. Její um v práci s jehlou a nití vešel během volební kampaně ve veřejnou známost. Dodával její osobě takový pěkný, domácí punc: kandidátka na post soudkyně šije synům oblečení do školy i šaty sama pro sebe. Poslední dobou jí příliš času na šití nezbývalo, ale ten malý prostor zůstával jejím útočištěm i dál. Nebylo tam víc místa než na starou velkou vypolstrovanou židli, šicí stroj, látkovou krejčovskou pannu a stůl, který patřival Jimu McShaneovi, když byl ještě chlapec. Ale velké tabulové okno umožňovalo široký výhled na zátoku

Puget Sound a souostroví San Juan. V tomto šedém, deštivém odpoledni byl výhled až tesklivě nádherný. Většina Dorothyiných šicích potřeb byla uložená v malé skříňce: různé látky, výšivkové vzorkovníky, krabičky s nitěmi a bavlnkami a plechovka od Folge-rovy kávy plná různých knoflíků v horní polici.

Irene si svlékla mokrý kabát a přehodila ho přes židli. Natáhla se pro plechovku, ale ta jí vyklouzla z ruky a řinčivě dopadla na zem. Irene zalapala po dechu a zavrávala. Pohled upřela dolů na nespočet knoflíků – všech tvarů, velikostí a barev – rozsypaných po podlaze. Plechovka se převalovala ze strany na stranu.

V poslední době ji dokázal vyvést z míry každý nečekaný hluk nebo sebemenší nehoda. Znovu se rozplakala, ale už si na vlastní slzy zvykla. Potřebovala se jen zhluboka, přerývavě nadechnout. Svezla se na kolena, natáhla se po prázdné plechovce od kávy a začala sbírat knoflíky. Po pár minutách si smutně povzdechla a svou činnost přerušila. Plechovka byla plná jen způli.

V rohu na dně skříně za košíkem plným látkových ústřížků si Irene všimla hromádky knih. Dohromady jich bylo šest a všechny měly vínově červený přebal se zlatým reliéfem. Natáhla se pro jeden svazek svrchu hromádky. Obálku zdobil vzor francouzských lilií. Otevřela knihu a spatřila rukopis své snachy:

4. leden 2001 – Bud' zdrav, nový roku a možná i nový postoji k životu. Poslední dobou jsem se cítila opravdu zoufale. Například dneska jsem si dávala oběd v nové restauraci ve stejném bloku, jako je soudní budova, jen o kousek dál. Seděla jsem sama a zapoměla jsem si s sebou vzít něco ke čtení, takže jsem si připadala hrozně nápadně. Ob pár stolu ale seděla nějaká další žena. Bylo jí asi tak jako mně, byla pěkně oblečená. Žádný

smubní přitýnek. Napadlo mě, že bude rozvedená. Po zhruba pěti minutách, co jsem ji pozorovala, zvedla hlavu, podívala se na mě, zdvořile se usmála atd. Nakonec jsem vstala, přešla jsem k jejímu stolu a představila jsem se. Zeptala jsem se jí, jestli by nechtěla poobědvat se mnou. Zůstala na mě civět, jako bych měla dvě hlavy. Pak prohlásila, že na někoho čeká. Jak se dalo čekat, jen chvíli potom, co jsem se vrátila ke svému stolu, dorazil její přítel, políbil ji a posadil se. Potom jsem si všimla, jak mě pozorují a baví se. Dokonce se pochechtávali. Chtělo se mi odtamtud utéct. Myslím, že jsem taky žárčila, zdálo se mi, že je mi podobná. Ale nebyla. Ona někoho měla. Jediné, co jsem dokázala, bylo nerozbrečet se, ani oběda jsem se skoro vůbec nedotkla.

No je to jasné. Jsem osamělá, a přitom ani nemám žádný čas pro sebe.

Možná bych měla myslet spíš na ty šťastné věci v životě. Měli jsme krásné vánoční wátky. Bylo pěkné počasí a možná taky kvůli tomu, že jsem nakoupila dárky včas...

Irene přestala číst. Posadila se na podlahu mezi rozsypané knoflíky a Dorothyin diář měla před sebou. Déšť bičoval okno. Zezdola k ní doléhaly hlasy chlapců, kteří se o něčem dohadovali. Televize byla stále zapnutá.

Napadlo ji, jestli ke všem těm záhadným „obchodním“ večerím a nocím stráveným mimo domov, předcházejícím Dorothyinu zmizení, nevedla právě osamělost na začátku tohoto roku. S kým se vídala?

Irene si nechtěla číst o minulých Vánocích. Potřebovala se podívat na poslední deníkový zápis. Kam její snacha jela toho dne, kdy se ztratila? Irene zalistovala knihou a pak se zarazila.

Posledních asi deset nebo víc stran bylo vytržených. Otrhané okraje – některé se zjevnými kudrlinkami a tahy perem – stále přiléhaly k vazbě. Na horní straně listu následujícím po mezeře stálo několik slov, ale byla přeškrtnaná. Irene jen stěží rozpoznala, co bylo pod tou čmáranicí napsáno:

už to dál nejde

Zbytek stránky byl prázdný.

Irene si povzdechla a přejela prsty po otrhaných zbytcích chybějících stránek. To byly ty pasáže natolik šokující, že se je Dorothy neodvažovala ponechat ani ve svém soukromém deníku? Irene se vrátila na poslední zápis předtím, než byly stránky vytrženy. Uvedené datum předcházelo jejímu zmizení téměř o tři měsíce:

3. listopadu 2001 – Takhle jsem se necítila od střední školy. Nemyslela jsem si, že něco takového ještě budu cítit. Jsem do někoho blázen. A zároveň vím, že to není správné. Nemůžu si ale pomoci.

Když jsem včera jela z Bellinghamu, rozhodla jsem se to otočit a podívat se k Leroyzkému jezeru. Tamní seminář jsem nikdy neviděla, ale hodně jsem o Panně Marii Bolestné slyšela. Tam jsem ho potkala. Je to kněz.

Bylo to skoro jako z filmu. Zaparkovala jsem auto a šla jsem se projít kolem jezera –

To bylo všechno. Jen ta slova, která musela napsat o několik týdnů později a pak je přeškrtnala:

už to dál nejde

Záda byla trochu pomačkaná, ale žehličkou je přejet nemohl. To by všechno pokazilo. Látka z růžové hedvábne blůzy musela zůstat přesně tak, jak ji na sobě měla naposlady.

Opatrně vyznačil krejčovskou křídou vzorec čtverců. Čepele nůžek měl naostřené jako žiletky. Nechtěl, aby se okraje látky třepily anebo z ní visely nitě. Vystříhne čtyři čtverce. Knoflíky si nechá a zbytek spálí.

Uschoval si od Dorothy ještě pár dalších suvenýrů, ale ty byly uložené na jiném místě.

Růžová hedvábná blůza ještě pořád jemně voněla Dorothyiným parfémem. Začal stříhat. Tak se na svůj úkol soustředil, že si ani nevšiml zvonění zvonu svolávajícího na kanonickou hodinu v kostele Panny Marie Bolestné.